

організації даної моделі та матеріалів, що доповнюють її суть. Від цього багато в чому буде залежати ефективність впроваджуваної моделі, сприйнятливість її до кількості, якості та результатів праці працівників, а отже, до здатності зацікавлювати їх у тому, щоб високопродуктивно трудитися, повністю реалізовувати на своєму робочому місці інтелектуальний і фізичний потенціал. Досконалість і обґрунтованість сітки в значній мірі визначить повноту реалізації принципу соціальної справедливості при розподілі зароблених коштів між працівниками, надійність їхньої соціальної захищеності в умовах ринкової економіки.[2]

Можна зробити висновок, що умовою ефективного застосування безтарифних систем організації оплати праці є наявність такого колективу, члени якого добре знають один одного, бачать і можуть оцінити роботу інших, цілком довіряють своїм керівникам. Як правило, це невеликі трудові колективи з постійним складом працівників, об'єднаних однією метою.

Таким чином, розробка безтарифних систем оплати праці є дуже клопітким і відповідальним завданням. Алі за допомогою їх грамотного впровадження можна досягти значного підвищення трудової мотивації працюючих, що сприятиме суттєвому зростанню продуктивності праці та ефективності роботи в цілому.

Література

1. Бандурін А.В. Інвестиційна стратегія корпорації на регіональному рівні / А.В. Бандурін, Б.А.Чуприна. – М.: Вид-во «Наука і економіка», 1998. – 132 с.
2. Безбатько О. Удосконалення системи оплати праці: проблеми та шляхи вирішення / О. Безбатько, В. Манакіна // Довідник економіста. – 2007. – № 12. С. 70–74.
3. Грішнова О.А. Економіка праці та соціально-трудові відносини : підручник / О.А. Грішнова. – К. : Знання, 2004. – 535 с.
4. Темницький А.Л. Собственность и стратегии трудового поведения рабочих в условиях реформ / А.Л. Темницький // СОЦИС. – 2007. - №2. – С. 40-51.

Соколенко С.

Науковий керівник – Цвєтнова О.В.

СИСТЕМА ОПОДАТКУВАННЯ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

Величезні фінансові ресурси, які необхідні для існування держави, акумулюються у бюджетних державних централізованих фондах, переважно завдяки функціонуванню податкової системи. На сьогодні, податки – це найефективніший інструмент впливу держави на суспільне виробництво, його динаміку і структуру, на розвиток науки і техніки. Економічні відносини, пов'язані з податками, тією чи іншою мірою зачіпають усе населення країни, тому тема податкової політики є актуальною не тільки для України, а й для всіх країн світу. Основні теоретичні і практичні аспекти побудови податкової системи цікавлять не тільки спеціалістів (економістів, юристів, керівників усіх рівнів, підприємців), але й звичайних громадян.

Метою роботи є розробка рекомендацій реформування податкової системи шляхом дослідження теоретичних основ податкової політики.

Історія розвитку оподаткування свідчить, що податки можуть бути не тільки джерелом поповнення бюджетів, а й інструментом регулювання тих чи інших соціально-економічних процесів. Свідоме використання податків для досягнення відповідних цілей проходить у рамках податкової політики, яку проводить держава.

Податкова політика — діяльність держави у сфері встановлення, правового регламентування та організації стягнення податків і податкових платежів у централізовані фонди грошових ресурсів держави [1]. Серед економістів та економічних шкіл не існує єдиної точки зору щодо використання податкової політики як регулюючого чинника. Представники класичної і неокласичної політичної економії заперечували необхідність держави втручатись в економічні процеси, таким чи-

ном викреслюючи в тому числі і податкову політику з факторів, регулюючих економіку. Лише поява кейнсіанської теорії активно включила податкову політику в систему економічних регуляторів економіки. Податки почали розглядатись як «вбудований механізм гнучкості», який дозволяв автоматично зменшувати циклічні коливання економічного розвитку. Крім того, кейнсіанці активно використовували податкову політику в системі антикризового і антициклічного регулювання економіки. Таким чином, регулювання здійснювалось на макрорівні. Розвиток неоконсервативних течій економічної думки значно зменшив роль податкової політики в економічному регулюванні, звернувши першочергову увагу на монетарні інструменти економічного впливу (школа монетаристів М.Фрідмана) та на мікроекономічний аспект податкової політики: зменшення рівня оподаткування для заохочення інвестицій та пропонування ресурсів (теорія «пропозиції») [2].

Принцип економічної ефективності в процесі формування податкової системи має неоднозначне трактування. Податкові відносини виникають на стадії перерозподілу національного доходу, і через податкову політику держава втручається у відносини перерозподілу. Отже, згадана політика так чи інакше впливає на економічні процеси, незалежно від волі держави. Цей вплив можна назвати пасивним. Оскільки головним завданням політики державних доходів є забезпечення достатнього обсягу надходжень до бюджету, вплив, насамперед, податкової політики на процеси відтворення має другорядне значення. До тих пір, доки доходи, які збирала держава, не становили значної питомої ваги в обсязі валового внутрішнього продукту, вплив податкової політики на відтворювальний процес був незначним і не привертав уваги політиків та економістів. Але за подальшого зростання такої ваги виникає потреба стягувати необхідні кошти найбільш раціональним способом, тобто зводячи до мінімуму негативні наслідки для розвитку економіки.

З 2011 року набув чинності Податковий Кодекс, але податкова система зазнає критики як з боку наукових кіл, так і з боку підприємців, політичних діячів, депутатів. Не зважаючи на нове податкове законодавство, проблеми, які необхідно було вирішити – залишилися і потребують негайного врегулювання.

Неадекватність чинної системи оподаткування України умовам, вимогам і потребам суспільства, наявність у податковій системі значної частки непрямих податків, які є ціноутворюючим чинником, недостатня розвиненість регулюючої та стимулюючої функцій податків, суттєві порушення у пільговому оподаткуванні; нерівномірний розподіл податкового навантаження між різними секторами економіки, загострення фінансової ситуації протягом останніх років, недостатня розвиненість ринкової інфраструктури економіки, низький рівень доходів суб'єктів національної економіки і відповідно недостатній рівень сплати податків поставили на порядок денний реформування податкової системи України та необхідність посилення податкового регулювання з боку держави [3]. Внаслідок всіх цих умов, сформувалися загальні напрямки її вдосконалення:

1. Вдосконалення інституційного середовища оподаткування, сприятливого для реалізації принципу рівності всіх платників перед законом, відповідального ставлення платників до виконання своїх податкових зобов'язань. Встановлення чітких правил регулювання взаємних зобов'язань держави і платників податків, дієвого контролю за їх дотриманням.
2. Підвищення регулюючого потенціалу системи оподаткування на основі інноваційно-інвестиційних преференцій.
3. Зменшення масштабів ухилення від сплати податків, формування доходів бюджетів усіх рівнів і державних цільових фондів, виходячи з проведення збалансованої бюджетної політики на середньострокову перспективу.
4. Поетапне зниження податкового навантаження на платників.
5. Гармонізація податкового, валютного, митного законодавства.
6. Зменшення кількості контролюючих органів з одночасним створенням єдиних правил контролю за нарахуванням та сплатою податків і зборів.

Реформування податкової системи здійснюватиметься одночасно з упорядкуванням та оптимізацією системи державних видатків, поетапно, системно, прозоро та науково обґрунтовано шляхом прийняття відповідних нормативно-правових актів. Реформування податкової системи повинно здійснюватись шляхом:

- забезпечення принципу нейтральності податків;

- зменшення податкового навантаження;
- вирівнювання умов прямого оподаткування доходів (прибутку) юридичних осіб та особливо великих доходів фізичних осіб з метою поступового наближення ставки податку на прибуток підприємств до ставки податку з доходів фізичних осіб;
- розширення повноважень органів місцевого самоврядування у сфері стимулювання інноваційно-інвестиційної діяльності шляхом установлення ними ставок місцевих податків і зборів (обов'язкових платежів);
- оптимізації міжбюджетних відносин, посилення фінансового самозабезпечення органів місцевого самоврядування;
- усунення подвійного оподаткування доходів;
- скорочення податкових пільг (преференцій) юридичним особам та надання пільг фізичним особам виключно з урахуванням рівня їх річного доходу незалежно від професійної або галузевої ознаки;
- створення рівних умов господарювання для суб'єктів різних форм власності, організаційно-правових форм і видів економічної діяльності;
- забезпечення економічної ефективності, фінансової достатності, соціальної справедливості та рівності усіх перед законом, запобігання будь-яким проявам податкової дискримінації;
- забезпечення адміністративної простоти, економічності і стабільності системи оподаткування;
- гармонійного поєднання інтересів держави та платників податків [4].

Таким чином, процедура реформування податкової системи України передбачає створення оптимальної системи оподаткування, детальну проробку різних її елементів, методів оподаткування, розгляд альтернативних варіантів з оцінкою наслідків їх запровадження для економіки та соціальної сфери. Тобто, оподаткування, з метою посилення його позитивного впливу на соціально-економічний розвиток держави, забезпечення фінансових потреб та матеріального добробуту населення, необхідно подбати про те, щоб податки дійсно стали регулятором, стимулятором прибуткової діяльності, а не тільки примусовими платежами. Саме в такому контексті система оподаткування в Україні матиме сенс і перспективу.

Література

1. Податковий кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011)- [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2755-17>
2. Білик М. Д., Золотько І. А. Податкова система України: Навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. — К.: КНЕУ, 2000. — 14-27 с.
3. Стратегія Кабінету Міністрів України щодо реформування податкової системи від 23.12.2009 № 1612-р. – [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1612-2009>
4. Концепція Кабінету Міністрів України щодо реформування податкової системи України від 19.02.2009 № 56-р. – [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=653-2007>

Соколенко С.І.

Науковий керівник – Губарев В.В.

ПОДАТКОВІ ПІЛЬГИ, ЯК ОСНОВА СТИМУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Система оподаткування в Україні почала формуватися з 1991 року, незважаючи на незмінність основних принципів і підходів до побудови цієї системи, викладених в Законі України «Про систему оподаткування», однак вона постійно змінюється: вносяться доповнення, уточнення, поправки. На сьогодні у функціонуванні системи оподаткуванні держави існує ряд невирішених про-